

Nr 338.

Av herr **Johansson, Johan Bernhard, m. fl.**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition angående prisreglerande åtgärder
på jordbrukets område.*

Genom proposition nr 227 till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:t framlagt förslag angående prisreglerande åtgärder på jordbrukets område.

De föreslagna åtgärderna åsyfta att bereda ett någorlunda allsidigt stöd åt jordbrukets olika produktionsgrenar med sikte på en lämplig avvägning mellan dessa. En del i propositionen gjorda uttalanden och framförda förslag giva oss dock anledning att göra vissa erinringar och principuttalanden samt att på särskilda punkter framställa yrkande om ändringar.

De nu framlagda förslagen innebära i viss mån avsteg från de principer, som voro vägledande vid behandling av jordbruksfrågorna vid 1934 års riksdag. I då avlämnad proposition (nr 257) anförde statsrådet och chefen för kungl. jordbruksdepartementet bland annat, att man i fråga om brödsäd och smör borde söka inrikta sig på ett bibehållande i huvudsak av dåvarande prisläge samt att man borde söka åstadkomma en höjning av priserna på kött, fläsk och ägg, så att det inbördes förhållandet mellan priserna å dessa olika varuslag bleve ungefär detsamma som var rådande, innan jordbrukskrisen under 1929 på allvar gjorde sitt inträde i landet. Härtill gav också riksdagen sin anslutning.

De i nu föreliggande proposition föreslagna åtgärderna innebära ett avsteg härifrån och en försämring av jordbruksprodukternas prisnivå som helhet betraktad på grund av den sänkning å brödsädesprisen, som däri föreslås, utan att någon motsvarande kompensation beredes genom höjning av prisen för andra produkter. Snarare synes man få vara beredd på, att prissänkningar komma att äga rum även ifråga om mjölk och mejeriprodukter. Vissa uttalanden av föredragande departementschefen angående en småningom skeende anpassning av jordbruksproduktionen efter de ändrade avsättningsförhållandena samt den prisstödjande verksamhetens inriktning på att underlätta en mjuk övergång till nya produktionsbetingelser torde vidare kunna tolkas så, att statsrådet åsyftar att påbörja en avveckling av stödåtgärderna. Vid bedömande av denna fråga måste beaktas, att en anpassning av den inhemska prisnivån på jordbruksprodukter efter priset förhållandena utomlands för närvarande skulle medföra ett ekonomiskt sammanbrott av ödesdiger omfattning för det svenska jordbruket. Vi vilja hävda, att det nu är så mycket mindre anledning att minska på jordbruksstödet, som de ekonomiska förhållandena för andra näringsgrenar hålla på att förbättras samt allmän-

hetens köpkraft är i stigande, varför konsumenterna lättare kunna betala de rådande priserna å jordbruksprodukter, samt vidare att förändringarna under det senast gångna året å jordbrukets produkter och förnödenheter lett till en för jordbruket försämrad bytesrelation. Enligt av Sveriges allmänna lantbrukssällskap utarbetad prisindex hade sålunda indextalet för jordbruksprodukternas bytesvärde gent emot förnödenheter under mars månad i år fallit till 86 emot 88 för motsvarande månad i fjol. Genom en försämring av jordbruksprodukternas priser, vilka redan ligga 20 å 25 procent och delvis mera under medelpriserna 1925—1929, riskerar man dessutom att rubba balansen i vårt lands ekonomiska liv på grund av de återverkningar en försvagad ekonomi och försämrad köpkraft hos jordbruksbefolkningen ofelbart medför för övriga näringsgrenar. En avveckling av prisstödet bör därför icke äga rum annat än i den mån som prisförhållandena utomlands återgå till ett sådant läge och avsättningsmöjligheterna därstädes så förbättrats, att den inhemska prissbildningen kan utan olägenhet mera direkt ställas i beroende av den utländska marknaden. Vi dela föredragande departementschefens uttalanden i vad de avse åstadkommandet av en sådan inbördes avvägning av stödet åt olika produktionsgrenar, att en bättre anpassning av produktions storlek ernås efter avsättningsmöjligheterna på vederbörande områden, men anse, att detta bör kunna åstadkommas utan sänkning av den genomsnittliga prisnivån. De ovan berörda förhållandena tala i stället för att prisnivån borde höjas. Justeringar i stödåtgärderna, vilka kunna nödvändiggöras utav att de icke tidigare fått en tillräcklig allsidighet och inbördes avvägning, böra därför så vitt möjligt icke ske genom prissänkningar utan i stället genom åtgärder, som syfta till prisförbättring å de produkter, som äro förhållandevis sämre betalda.

Vi vilja härefter beröra vissa detaljer i de framlagda förslagen. I propositionen uttalas, att genom margarinaccisen inflytande medel böra användas i första hand för att främja förbrukningen av mjölk och mejeriprodukter inom landet, vilket skulle ske genom att medlen användes till att möjliggöra en sänkning av priserna antingen å konsumtionsmjölk eller, å mejeriprodukter. I samband härmed diskuteras vissa spörsmål rörande lämpligheten av att åstadkomma antingen ett förbilligande av konsumtionsmjölken genom att sänka mjölkavgiften till ett öre eller sänkning av priset på smör och ost inom landet. Departementschefen synes tillmäta ett förbilligande av konsumtionsmjölken största betydelse. Enligt vårt förmenande komma konsumenterna genom en sänkning av mjölkavgiften icke att tillföras större lättnad utan snarare mindre än som skulle bliva fallet genom en sänkning av smör- och ostprisen, varför det förra alternativet ur den synpunkten icke torde vara att föredraga. Särskilt avseende bör dessutom fästas vid den betydelse, en sänkning av prisen kan väntas få för avsättningen av produkterna. All erfarenhet talar för att man genom en sänkning av smörpriset stärker smörets kon-

kurrenskraft gentemot margarinet samt att verkningarna av en dylik sänkning i konsumtionsstegrande riktning skulle bli väsentligt större än motsvarande sänkning av priset på konsumtionsmjölk. Det må ihågkommas, att de verkligt stora möjligheterna att bereda ökad avsättning för landets mjölkproduktion äro att finna i en ökad smöravsättning, dels genom undanträngande av margarinet, dels genom uppnående av en ökad fettförbrukning över huvud taget. Medan konsumenternas förbrukning av mjölk visat sig tämligen stabil och en ökning av densamma i stort sett endast långsamt och i begränsad omfattning torde kunna åstadkommas, tyder däremot den kraftiga utökningen av smör- och margarinkonsumtionen under det senaste årtiondet på, att man vad smörförbrukningen beträffar torde kunna påräkna mycket betydande och ganska snabba resultat. Då man därjämte har att befara importkontingentering av smör i England och måhända andra exportsvårigheter, vilka enligt de nu framlagda förslagen skulle mötas med en minskning av prisskillnaden mellan smör och margarin inom landet genom sänkning av smörpriset och höjning av margarinpriset, synes det vara tillrådligt, att det främjande av den inhemska förbrukningen, varom nu närmast är fråga, sker genom en sänkning av smörpriset. Givetvis under de förutsättningar, som i propositionen anges, att priset å produktmjölken icke behöver försämrast. Härigenom erhålles en förberedelse för de längre gående åtgärder i denna riktning, som senare kunna behöva vidtagas.

I detta sammanhang torde även böra beröras det förslag till smörinblandning i margarin, som framlägges i propositionen. Därmed avses till synes endast att bereda avsättning vid inträffade exportsvårigheter för de kvantiteter smör, som icke kunde placeras inom landet, innan den inhemska smörförbrukningen ökat i tillräcklig grad. Därest inflytande margarinaccismedel redan tidigare användas för sänkning av smörpriset på sätt ovan anförts, föreligger sannolikhet för, att man på ett tidigare stadium kan uppnå en sådan ökning av den inhemska smörkonsumtionen, att smörinblandning blir obehövlig. Med hänsyn till de farhågor, som från lantbrukshåll hysas emot sådan smörinblandning, vilja vi såsom vår mening framhålla, att densamma bör undvikas. Det av departementschefen anförda förhållandet, att avsättningen av smörblandningar under senare år gått tillbaka, synes oss visa, att den uppfattningen är riktig, att smöret bäst hävdar sin ställning och kan vinna ökad terräng genom försäljning i oblandat skick.

Med avseende på den av departementschefen föreslagna höjningen av margarinaccisen till högst 50 öre per kilogram vid begränsning av smörimporten till våra exportmarknader så hålla vi före, att en höjning till något högre belopp möjligen kan bli erforderlig. En sådan höjning kan framför allt bli motiverad, därest margarinråvarornas pris tidvis skulle bli särskilt lågt eller priset av annan orsak icke skulle bringas upp i åsyftad höjd. Det kan emellertid också tänkas, att någon höjning

av margarinpriset över 1 krona 50 öre per kilogram tidvis kan bli nödvändig för att möjliggöra, utan alltför stark sänkning av smörpriset, en tillräcklig minskning av prismarginalen mellan smör och margarin. Vi anse det därför nödvändigt, att Kungl. Maj:t erhåller bemyndigande att i särskilt trängande fall åsätta margarinet en accis å upp till 70 öre per kilogram. Yrkande härom framställes i särskild motion i anledning av proposition nr 233.

En central punkt i hela stödprogrammet intaga åtgärderna för reglering av tillförseln och prisbildningen å fodermedel. De olägenheter, som hittills framträtt i samband med brödsädesregleringen ävensom överskottet på fläskmarknaden och produktionsökningen för mjölk, äro väsentligen en följd av att utländska fodermedel ända in på föregående år fingo obehindrat införas till landet samt att prisen på dessa ställt sig förhållandevis låga. Under tidigare rådande förhållanden, då möjlighet till obegränsad export av jordbruksprodukter förefanns samt inga åtgärder för reglering av den inhemska prisnivån behövde vidtagas för de svenska jordbruksprodukterna, skulle detta varit enbart till fördel. För närvarande skulle en obegränsad fodermedelimport emellertid medföra en sådan ansvällning av den inhemska animalieproduktionen samt förskjutning inom växtodlingen, att ett uppehållande av de prisreglerande åtgärderna snart skulle omöjliggöras. Syftet med dessa är givetvis att bereda möjlighet för uppehållande av en på svensk odling baserad lönande jordbruksproduktion. Förädlingsproduktionen på grundval av utländska fodermedel är i jämförelse härmed av underordnad betydelse och kan endast i ringa utsträckning bereda sysselsättning och utkomst för den svenska jordbruksbefolkningen. Giver den under nuvarande förhållanden för stort utrymme, undanryckes därmed också förutsättningarna för att uppnå ett ekonomiskt lönande resultat av den svenska jordbruksproduktionen.

Reglering av fodersädesimporten och fodersädesprisen är av särskild betydelse för fläskproduktionens lönsamhet. Under nu rådande avsättningsförhållanden är prisläget å fläsk på den inhemska marknaden nämligen beroende utav, att fläskproduktionen icke erhåller för stor omfattning, och dennas storlek regleras förnämligast av fodertillgång och foderpriser. Desamma äro också av största betydelse för ernående av en lämplig avvägning mellan den inhemska odlingen av å ena sidan brödsäd och å andra sidan fodersäd samt för undvikande av förlustbringande lageranhopningar av brödsäd. Under fullt beaktande av önskvärdheten att fodermedlen icke mer än nödigt fördyras för de jordbrukare, som måste köpa sådana, måste vi sålunda framhålla *nödvändigheten av att foderimporten begränsas, så att den icke blir större än som erfordras för uppehållande av en med hänsyn till avsättningsmöjligheterna lämpligt avvägd animalieproduktion* samt att prisen å fodersäd anpassas till en i förhållande till prisen å brödsäden lämpligt avvägd nivå.

Vad importen av äggviterika fodermedel för mjölkproduktionen beträffar torde erfarenheterna hava givit vid handen, att den med fördel kan i stor utsträckning ersättas med inhemsk odling av äggviterika fodermedel. Det torde också vara uppenbart, att importen av oljekakor och liknande fodermedel under senaste åren fått en onödigt stor omfattning och i väsentlig mån bidragit till den produktionsökning av mjölk och mejeriprodukter, som kunnat konstateras. Med hänsyn till de ovissa utsikterna beträffande avsättning av mejeriprodukter på den utländska marknaden böra därför enligt vårt förmenande tillräckligt kraftiga åtgärder vidtagas, i främsta rummet genom prisförhöjning, för att åstadkomma en minskad användning av dylika fodermedel samt för att i stället stimulera till inhemsk odling av äggviterika fodermedel. Inför den tendens till expansion av jordbruksproduktionen, som man på grund av förbättrade produktionsmetoder måste räkna med, är det nödvändigt, att *odlingen mera inriktas på framställning av sådana förnödenheter som vi nu importera.*

Vad brödsädespriserna beträffar innebära, såsom förut påpekats, de i propositionen framförda förslagen en sänkning av hittillsvarande prisnivå med 1 krona 50 öre per 100 kilogram. Departementschefen har anfört, att denna sänkning i allt väsentligt betingas av billigare lagringskostnader och att nettosänkningen endast skulle uppgå till 75 öre per 100 kilogram. Nämda förbilligande av lagringskostnaderna kan väsentligen betraktas såsom fiktivt och torde icke ha sin motsvarighet i verkligheten. Hos jordbrukarna, som själva ombesörja den mesta lagringen, har ingen annan kostnadssänkning inträffat än den, som sammanhänger med penningröntans sänkning, och denna är helt obetydlig. Vad andra lagerhållares lagringskostnader beträffar, torde dessa icke heller kunna i nämnvärd grad sänkas. Hänsyn måste jämväl, då anspråk ställes på billigare lagring, tagas till att lagerhusföreningarnas ekonomi icke äventyras. I den mån spannmålen försäljes redan på hösten, är lagringskostnaden endast delvis avgörande för prisbildningen, och man kan icke förutsätta, att nämnda prisbildning skall gestalta sig på ett i förhållande till inlösningsprisen nämnvärt gynnsammare sätt än som varit fallet under föregående år. *Man torde sålunda få räkna med att den föreslagna sänkningen av inlösningsprisen kommer att helt drabba jordbrukarna.*

Genom den föreslagna sänkningen kommer brödsädespriset otvivelaktigt att ligga under den nivå, som tidigare ansetts såsom lämplig i förhållande till priset å övriga jordbruksprodukter samt i förhållande till medelprisen åren 1925—1929. Då departementschefen beslutat föreslå nämnda sänkning, har det tydligen varit av önskan att förebygga uppkomsten av större brödsädesöverskott och därav följande förluster. Det är givetvis omöjligt att bestämt avgöra, vilken prisnivå, som kan uppehållas å brödsäden, utan att dylika risker uppkomma. Emellertid vill det synas, som om det föreslagna priset satts lägre än som ur ovan berörda

synpunkter vore behöfligt. Det kan befaras, att de föreslagna inlösningspriserna komma att återverka i sänkande riktning, närmast på fodersäden samt därigenom indirekt på de animaliska produkterna, varigenom jordbrukets hela prisnivå sänkes. Beaktas bör, att vid nuvarande omfattning av brödsädesodlingen och under förutsättning av normal hektaravkastning skörden sannolikt icke blir större än att den ungefär motsvarar det inhemska konsumtionsbehovet, och att vidare redan detta år en minskning av brödsädesarealerna ägt rum. Efter den skärpning av importregleringen för fodermedel, som ändock erfordras, torde kunna förväntas, att den inhemska fodermedelsodlingen skall ökas på brödsädesodlingens bekostnad.

Vidkommande inlösningsprisets bestämmande skulle enligt vårt förmenande ett annat tillvägagångssätt än det av departementschefen föreslagna kunna med fördel och större rättvisa tillämpas. Liksom departementschefen anse vi, att priset bör anpassas efter skördens storlek, ävensom att en förmålningsavgift (veteavgift) bör uttagas å vete för täckande av kostnader och förluster, som under löpande året bliva förenade med brödsädesregleringen. Däremot bör enligt vår mening förlusterna för de gångna årens brödsädesreglering icke i den utsträckning, departementschefen föreslagit, amorteras genom veteavgiften för kommande år, utan böra dessa förluster delvis täckas på annat sätt, vartill vi nedan återkomma. Utgående härifrån anse vi, att inlösningsprisen böra bestämmas på hösten, så snart skördens storlek kan någorlunda bedömas — redan på våren är detta icke möjligt — och på ett sådant sätt, att prisen bli beroende av skördeutfallet. Detta är naturligt och ansluter sig till vanliga grunder för prisbildningen. Odlarna ha då klart för sig, att en utökning av odlingen kommer att leda till lägre priser, än om odlingen hålles inom normala gränser. Då det ekonomiska resultatet av odlingen är i hög grad beroende, icke blott av priset, utan även av hektarskördarnas storlek, är det även ur denna synpunkt önskvärt, att priset varieras med skördeutfallet, så att en låg avkastning kompenseras genom ett högre pris och en hög avkastning ger ett lägre pris. På detta sätt torde visserligen prisrelationen mellan brödsäd och fodersäd komma att växla från år till år, men detta är en även vid fri prisbildning vanlig företeelse. Tillvägagångssättet för inlösningsprisets fastställande synes lämpligen kunna vara följande: Man utgår från nu gällande inlösningspris å vete såsom det pris kvarnarna skola erlægga vid inlösningsperiodens början. När skördens storlek på hösten kan bedömas, beräknas med ledning härav de kostnader och förluster, som kunna beräknas uppstå genom brödsädesregleringen för *kommande* år, och på grundval härav samt med hänsyn till det belopp, som av veteavgiften skall användas för amortering av svenska spannmålsföreningens hittillsvarande förluster (se nedan), bestämmas veteavgiftens storlek. Inlösningspriset å vete erhålles då genom att från nu gällande inlösningspris (19 kronor) avdraga den så be-

räknade veteavgiften. Inlösningspriset för råg fastställles i relation till inlösningspriset å vete, varvid särskild hänsyn dock bör kunna tagas till rågskördens storlek. Det synes oss vidare lämpligt, att veteavgiften liksom inlösningsprisen bestämmes av Kungl. Maj:t efter förslag av jordbruksnämnden.

Av departementschefens uttalande synes vidare framgå, att de av honom åsyftade inlösningsprisen skulle utgöra maximipris för året. Då inlösningsprisen, även om de fastställas enligt av oss ovan föreslagna grunder, torde komma att bli förhållandevis låga, måste vi anse det olämpligt, att de samtidigt skola utgöra maximipriser. Vi vilja därför uttala den meningen, att, därest prisnivån å brödsäd tenderar att stiga över den nivå, som motsvaras av inlösningsprisen, detta icke bör förhindras genom det statliga regleringsorganets utförsäljningspolitik.

Departementschefen har vidare uttalat, att giltighetstiden för förordningen angående utförselbevis för vete och råg, vilken utlöper den 31 juli 1935, icke vidare skall förlängas och har därför icke framlagt något förslag om bevisens bibehållande. Utförselbevisen ha visserligen under de senaste åren icke haft någon praktisk betydelse, men det vore förhastat att därutav draga den slutsatsen, att de icke framdeles skulle behöva tagas i anspråk. Som utförselbevissystemet näppeligen kan vara till skada men väl kan, under ändrade förhållanden, bliva till väsentlig hjälp, synes det mindre välbetänkt att nu slopa detta system. Vi hänvisa i detta sammanhang till yttrande av kungl. kommerskollegium, som härom bland annat anförde: »Då utförselbevisen hittills bibehållits under hela den tid, gällande spannmålsreglering tillämpats, trots att de, såsom nyss nämnts, saknat praktisk betydelse, och då förhandenvaron av systemet med utförselbevis otvivelaktigt kommer att underlätta avvecklingen av den statliga spannmålsregleringen och återställande av en fri spannmålsmarknad, finner sig kollegium icke nu böra förorda slopande av nämnda system.» I detta sammanhang torde förtjäna framhållas, att ett utnyttjande av utförselbevisen vid den export av brödsäd, som företagits genom Svenska spannmålsföreningen, skulle i sin mån bidragit till att avlasta på denna förda förluster och att så skulle bli fallet även vid den fortsatta utförsäljningen av dess lager.

Beträffande spannmålsregleringens beräknade förluster om 75,000,000 kronor och dessa förlusters amortering har departementschefen beräknat att under kommande budgetår kunna disponera av veteavgift etc. netto 7.5 miljoner kronor samt av andra statsinkomster 5 miljoner kronor, eller summa 12.5 miljoner, vilken summa är baserad på en sexårig amorteringstid av den beräknade förlusten. Det synes oss knappast rimligt att vid genomförande av det av oss framlagda förslaget om brödsädesregleringens framtida gestaltning låta dessa förluster i alltför hög grad framdeles tynga prisbildningen å brödsäd och därmed jordbrukets allmänna prisnivå. Vi vilja därför föreslå, att, till täckande av det behövlige amor-

teringsbeloppet, av veteavgiftsmedel för nästkommande år endast användes 1 öre per kilogram.

Utöver det belopp, som härigenom kan komma att inflyta, bör till täckande av den av departementschefen föreslagna amorteringen användas dels medel, som kunna beräknas erhållas genom fortsatt införselavgift (gottgörelse) å importerad brödsäd,

dels genom användande av utförselbevis vid den export av det gamla brödsädeslagret, som blir erforderlig, samt

slutligen genom tillskott av statsmedel.

Införselavgift å importerad brödsäd bör uttagas i likhet med vad hittills skett, enär det är önskvärt att erhålla en sådan relation mellan priserna å inhemsk och importerad brödsäd, att det ej blir fördelaktigare för kvarnarna att använda utländsk brödsäd i stället för svensk. Dylik införselavgift kan beräknas inbringa cirka 1 miljon kronor.

Utförselbevisen kunna vid uttag motsvarande den beräknade importen eller cirka 40,000 ton beräknas tillföra regleringen cirka 1.4 miljoner kronor. Ett öre av veteavgiften tillförda berörda amorteringsändamål torde under budgetåret kunna beräknas inbringa cirka 3.2 miljoner kronor. Om härtill läggas de under tiden 1 juli—31 augusti 1935 i veteavgift och skatt å kli beräknat inflytande 1.5 miljoner kronor, skulle summan av sålunda beräknade inkomster uppgå till $1.0 + 1.4 + 3.2 + 1.5 = 7.1$ miljoner kronor, varför av andra statsmedel skulle behöva tillskjutas 5.4 miljoner kronor mot av departementschefen beräknade 5 miljoner.

Detta vårt förslag skulle för Kungl. Maj:t möjliggöra att under i stort sett liknande skördeutfall som i kungl. propositionen räknats med fastställa ett högre inlösningspris än som av Kungl. Maj:t ansetts möjligt.

Regleringsåtgärderna på jordbrukets område kunna tyvärr icke utformas så, att de verka fullt så jämnt över hela landet med dess vitt skilda produktionsförhållanden som önskvärt vore. I stort torde dock dessa olikheter i stödets åtnjutande icke numera vara av allvarligare betydelse.

Emellertid kan det ej bestridas, att landets nordligaste delar i detta avseende intaga en ogynnsam särställning.

Det förefaller oss därför både skäligt och möjligt att beträffande dessa landsdelar vidtaga vissa jämkningar i de allmänna regleringsåtgärderna, som kunde kompensera de olägenheter, vilka måste anses drabba Norrland utan motsvarande fördelar.

I fråga om mjölkregleringen synes det oss sålunda beträffande de två nordligaste mjölkprisutjämningsdistrikten böra ordnas så, att därifrån utgående mjölkavgifter utan att tagas i anspråk för den allmänna smörprisutjämnningen odelat tillfalla produktmjölkprisutjämnningen i respektive distrikt.

Vidare drabbar prishöjningen å foderhavre utan motsvarande fördelar vissa betydande grupper av norrländska jordbrukare, som ständigt äro

hänvisade till att, icke minst för skogskörsloerna, inköpa större delen av sitt havrebehov.

Samma torde kunna sägas om Norrlands behov av högprocentiga äggvitefodermedel för mjölkproduktionens uppehållande, på den grund att det därvarande jordbrukets egen möjlighet att producera dylika fodermedel är ytterst begränsad.

Visserligen åtnjuter Norrland f. n. vissa fraktbidrag såsom kompensation för havreprisets uppgång.

Men det synes oss skäligt, att detta stöd göres mera effektivt genom hel eller delvis återbäring av accis eller importavgift, och bör lättnad beredas Norrland jämväl beträffande oljekakor och därmed jämställda fodermedel. Jordbrukets prisutjämningsfonds medelstillgång torde utan större olägenhet i övrigt möjliggöra dessa kompensationer åt Norrlands jordbrukare.

Under återopande av vad ovan anförts få vi hemställa,

dels att riksdagen måtte besluta, att förordningen den 13 april 1928 (nr 76) om utförselbevis för vete och råg måtte förlänas förlängd giltighet intill 31 juli 1937,

dels att riksdagen i övrigt vid beslut och uttalanden med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 227 måtte beakta förestående synpunkter.

Stockholm den 27 april 1935.

J. B. Johansson.

Gösta Bagge.

Joh. Nilsson
i Kristianstad.

Fritiof Gustafson.

Gustaf Velander.

